

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **Z. G.**, ev. č. X
 st. přísl. X
 t. č. pobytem X
 Adresa pro doručování: X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
 se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne ze dne 9. 12. 2022, č. j. OAM-913/ZA-ZA11-ZA14-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení

II. Obsah žaloby

2. Žalobce zejména uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany žádal z důvodu obavy o svou bezpečnost v zemi původu. Opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 10. 10. 2022 proto, aby nemusel žít v zemi, kde mu hrozí vážné ublížení na zdraví nebo smrt.
3. Žalobce dále uvedl, že jeho první žádost byla zamítnuta a žalobce nenašel ochranu ani u soudu. Jedním z možných důvodů, proč neuspěl, je skutečnost, že žalovaný neposoudil hrozbu, jakou dlužníkovi v Gruzii, představuje vyhlášení tzv. „osobní msty“. Z tohoto důvodu žalobce po právní konzultaci výslovně uvedl tuto skutečnost a označil ji jakou novou, kterou opravdu je. Žalovanému známa nebyla, ale nikoliv vinou žalobce. Judikatura totiž potvrzuje, že žalovaný má povinnost vést rozhovor tak, aby se všechny podrobnosti ohledně žadatele dozvěděl. Přitom vyhrožování kvůli dluhu již jako nová skutečnosti u opakované žádosti byla soudně uznána. Je přitom možné, že při rychlosti vedení pohovoru a jeho tlumočení se tzv. ztratilo v překladu, co přesně žalobce nebo žalovaný „vyhrožováním kvůli dluhu“ myslel. Právě vyhlášení osobní msty ze strany žalobcových věřitelů vzniklo kvůli dluhu, je pro něj vážnou hrozbou a rovněž je novou skutečností.
4. Žalobce dále namítal, že žalovaný si vyžádal několik zpráv o Gruzii a v rozhodnutí uvádí, že Gruzie ratifikovala a dodržuje normy týkající se opravných prostředků, avšak toto hodnocení je nedostatečné. Zaměřuje se totiž toliko na oficiální stav právních norem a nezkoumá však realie skutečného života. V Gruzii totiž stále platí mnoho nepsaných pravidel, z nichž mnohá jsou velmi drsná. Pokud by žalobce řešil svou věc přes policii, pak by to vybudilo jeho věřitele k agresivnímu a rychlému zákroku. Právě zdroje, ze kterých žalovaný vychází, nemusí stačit a jeho povinností je, aby si obstaral i další důkazy a celou situaci posoudil komplexně.
5. Žalobce závěrem uvedl, že vyskytly-li se u druhé žádosti nové skutečnosti, měl žalovaný tuto žádost hodnotit jako přípustnou a rozhodnout o ní meritorně, což neučinil (žalobce zde odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č.j. 3 Azs 6/2011-96).

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť žaloba neprokazuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že jde-li údajnou osobní mstu, tak ta byla žalobci objektivně známa již v průběhu předcházejícího řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Měl tak možnost a povinnost uvést ji za účelem jejího posouzení již tehdy, pokud ji považoval za natolik závažnou pro jeho důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu.

7. Žalovaný dále uvedl, že účelem udělení mezinárodní ochrany není řešení finanční situace žalobce. Žalovaný dále citoval ze skutečností uvedených žalobcem v průběhu řízení a dospěl přitom k závěru, že primárním důvodem žádosti je legalizace jeho pobytu. Jde-li o jeho obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob, pak se žalobce může obrátit se žádostí o ochranu na kompetentní orgány země původu a využít tak dostupné vnitrostátní prostředky.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. V posuzované věci bylo soudní řízení zahájeno přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 173/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, a tudíž soud ve smyslu čl. II odst. 1 tohoto zákona (přechodná ustanovení) postupoval podle zákona ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. ve znění účinném do 30. 6. 2023.
9. V souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“* S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
10. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
11. Soud se tedy zabýval posouzením žalobcem tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nesplnění podmínek pro zastavení řízení v případě další opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
12. Dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí *opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.*

13. Dle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*
14. Dle ustanovení § 11a odst. 2 zákona o azylu *není-li opakovaná žádost nepřípustná, ministerstvo rozhodne o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, pokud není odůvodněn jiný postup.*
15. Dle ustanovení § 10 a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11 a odst. 1.*
16. Dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu *se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.*
17. Cizinec má tedy možnost žádat o mezinárodní ochranu opakovaně, jeho žádost však bude nepřípustná a řízení o ní zastaveno ve smyslu ustanovení § 10a písm. e) ve spojení s ustanovením § 25 písm. i) zákona o azylu, pokud neuvede nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, které nemohl uplatnit v předchozí žádosti, nebo pokud se situace v jeho zemi původu nezměnila takovým způsobem, že by to mohlo opodstatněnost nové žádosti zakládat. Zákon o azylu pro první opakovanou žádost výslovně počítá také se skutečnostmi nebo zjištěními, které se objevily, tedy nejen s těmi, které cizinec uvedl. Aktuální ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) odkazuje na ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu.
18. K důvodnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, která byla předmětem napadeného rozhodnutí, uvádí soud následující.
19. Z dikce citovaného ustanovení § 11 a odst. 1 zákona o azylu lze dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat, a to nutnost uvést nové skutečnosti nebo zjištění a podmínka, aby se přitom jednalo o takové skutečnosti nebo zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Za nové skutečnosti nebo zjištění je poté nutno považovat nikoliv jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, nýbrž pouze takové, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo smysl, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady. V případě druhé z uvedených podmínek soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno důkazní a břemeno tvrzení. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 - 86: „Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl

pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“ Nejvyšší správní soud tedy dovedl, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

20. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany tedy nelze pojímat jako prostředek k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího správního řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, mezi které lze mj. řadit taktéž změnu situace v zemi původu žadatele. Závěrem lze tedy poznamenat, že ustanovení § 11 a odst. 2 zákona o azylu představuje jakýsi filtr, jehož prostřednictvím lze propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejné právo, a to princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.
21. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nutno důsledně dbát na splnění obou výše stanovených podmínek, které mají, jak garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k odlišnému rozhodnutí správního orgánu, tak zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí tak, jako tomu svědčí skutkové okolnosti projednávané věci.
22. K problematice opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany se pak Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. [9 Azs 5/2009 – 65](#). Svůj závěr formuloval do právní věty: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* V rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. [3 Azs 6/2011–96](#), rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že: *„Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s [§ 10a písm. e\) zákona č. 325/1999 Sb.](#), o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle [§ 25 písm. i\) zákona o azylu](#) zastaví.“*

23. Z citované judikatury tedy vyplývá, že správní orgán při posouzení opakované žádosti zjišťuje, zda se objevily nové závažné skutečnosti, ať již na straně samotného žadatele nebo v zemi jeho původu, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které současně svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v [§ 12 zákona o azylu](#) nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a tohoto zákona. Aby tyto skutečnosti byly pro danou věc relevantní, musely by mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele.
24. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR podruhé. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 16. 7. 2020. Žalovaný vydal dne 11. 9. 2021 pod č.j. OAM-436/ZA-ZA11-2020 rozhodnutí, jímž byla žádost žalobce zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 28. 7. 2022, č.j. 32 Az 58/2020-24 zamítnul. Žalobce podal proti rozsudku kasační stížnost. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2022, č.j. 4 Azs 235/2022-24 byla jeho kasační stížnost odmítnuta pro nepřijatelnost. Soud k věci uvádí, že v z obsahu žádosti a pohovoru je zřejmé, že důvodem jeho první žádosti o mezinárodní ochranu byla obava z možného vyhrožování ze strany soukromých osob osetinské národnosti. V roce 2007 dovážel potraviny a mléčné výrobky z Jižní Osetie do Gruzie. Dne 20. 4. 2008 ho ty stejné osoby, s kterými v Jižní Osetii obchodoval, přepadly a sebraly mu zboží a cigarety. Žalobci tak vznikl dluh 4 000 USD. Tyto osoby stále žalobci vyhrožují. Druhým důvodem bylo, že žalobci skončil kontrakt v armádě, kde byl v letech 2012 až 2019 zaměstnán a chtěl si odpočinout. Žalobce rovněž uvedl, že nechtěl žádat o azyl a pokud by nebyly zavřeny hranice, tak by nepožádal a cestoval by jako dosud. V roce 2019 do ČR přicestoval asi 4 krát. Dále uvedl, že událost se sice stala v roce 2008, ale v roce 2018 byl zabit muž osetinské národnosti, který jej tehdy zachránil, a už nezůstal nikdo, kdo by jej chránil. Navíc na hranici s Jižní Osetií trvale hrozí nebezpečí z tohoto státu. O pomoc příslušné státní orgány nikdy nežádal. V rámci druhé žádosti žalobce uvedl, že důvod jeho žádosti je podobný jako v první žádosti, tj. stále má dluh 4000 USD a hrozí mu nebezpečí od osob, které mu peníze půjčili, a kterým stále dluží. Vypytávají se po něm. Oproti předcházející žádosti nově doplnil, že v roce 2019 jim chtěl peníze zaplatit. Žalobce se však zastal jeho známý, který se s těmito osobami popral. Důvodem rvačky bylo, že žalobce přepadly a okradly o zboží. Těmto osobám vznikla osobní ostuda, neboť tuto rvačku prohrály. Po tom, co jeho známého zabily, tak se shánějí po žalobci a usilují o jeho život kvůli tomu, že ve rvačce jeho známý vyhrál a ony byly zostuzeny. Chtějí se žalobci pomstít. V minulém pohovoru žalobce nezmiňoval, že se jednalo o osobní mstu, neboť se jej na to nikdo neptal.
25. Soud k věci dále uvádí, že žalobce měl v průběhu předchozího správního řízení možnost uvést vše, co považuje za relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Byl s ním veden pohovor a byl poučen o povinnosti uvést pravdivě a úplně všechny skutečnosti nezbytné pro úplné zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí. Soud souhlasí se žalovaným a je zcela v souladu se shora uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, že údajná osobní msta byla žalobci objektivně známa již v řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a měl tak možnost i povinnost ji uvést za účelem jejího posouzení

již tehdy. Je tedy jeho zaviněním, pokud nebyla tato skutečnost předmětem posouzení v rámci předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany.

26. K samotnému obsahu pohovoru v předcházejícím řízení soud konstatuje, že na jeho počátku správní orgán ověřil okolnosti příjezdu žalobce do České republiky. Žalobci byl poskytnut dostatek prostoru k prezentaci příběhu. Žalobce nebyl při líčení svého azylového příběhu přerušován, správní orgán postupně kladl doplňující otázky směřující ke specifikaci problémů, jimž měl žalobce v zemi původu čelit. Byl dotazován na původce a příčiny tvrzených problémů, jejich počátek či následek. Pohovor byl veden tak, aby bylo objasněno, zda má žalobce strach z pronásledování a tento strach je oprávněný, z jakých důvodů je pronásledován, jaké měl žalobce v minulosti problémy a jaké problémy může očekávat, jestliže se do země původu vrátí. Z protokolu o pohovoru krajský soud dále zjistil, že tazatel používal otevřené otázky, jež žalobci umožnily podat širší odpověď, daly mu prostor, aby vyprávěl svůj příběh svým vlastním způsobem. Sled otázek nepovažuje krajský soud za nikterak nestandardní. Žalobce měl možnost svůj azylový příběh detailně popsat a rozvést. Jak bylo uvedeno výše, byly kladeny otázky směřující k odкрыtí možných příčin a obav z pronásledování tvrzeného žalobcem.
27. Krajský soud k otázce pohovoru v souzené věci uzavírá, že způsob jeho vedení vyhověl požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu (například rozsudek ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 či ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 26/2003), podle níž je nutné, aby se správní orgán dotazoval vedle obecných otázek také na konkrétní informace, které nasvědčují, že žadatel mohl být pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod nebo má odůvodněný strach z pronásledování státní mocí z důvodů stanovených v § 12 zákona o azylu. Správní orgán též umožnil žalobci sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak nebylo jeho úkolem předeštit důvody, pro které je azyl obvykle poskytován. Na závěr pohovoru měl žalobce možnost uvést další okolnosti. Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany při pohovoru dal žalobci možnost předložit v úplnosti důvody své žádosti (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, sp. zn. 5 Azs 40/2009). Soud k tomu rovněž uvádí, že žalobce tuto skutečnost neuvedl ani v předchozí žalobě či kasační stížnosti. A jeho žalobní ani kasační argumentace pak nesměřovala proti nedostatkům tlumočení či vedení pohovoru.
28. Soud dále k věci uvádí, že obavy žalobce spadají pod hledání ochrany před útoky soukromých osob. Touto otázkou se již Nejvyšší správní soud mnohokrát ve své judikatuře zabýval. U soukromých osob jako původců vážné újmy musí k samotné hrozbě vážné újmy přistoupit také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před těmito soukromými osobami (viz rozsudky NSS ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007 - 68, nebo ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62). Vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za vážnou újmu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, vyplývá, že politický a právní systém v zemi původu dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36). Možnosti se domoci ochrany v Gruzii se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 17/2021-45 v něm mj. uvedl: „*Žalovaný se možností*

obrátit se v případě výhrůžek na státní orgány v Gruzii zabýval na straně čtvrté napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že stěžovatel měl v případě obavy z jednání soukromých osob možnost využít právní prostředky, které mu k tomu dává země původu. Tento závěr založil na Informaci MZV ČR ze dne 2. 1. 2018, č. j. 123496/2017-LPTP, podle níž má v Gruzii každý, kdo se cítí poškozen trestnou činností, možnost obrátit se na policii. Efektivita policejního vyšetřování je stejně jako v členských státech EU ovlivněna mnoha faktory, nelze ale říci, že by byla méně či více efektivní v porovnání s ostatními zeměmi. Dále je v této zprávě uvedeno, že lze v případě nelegální činnosti policie či její nečinnosti podat stížnost na Generální inspekci policie. V případě nelegální činnosti prokuratury je možné podat stížnost na Generální inspekci Hlavní prokuratury. Příslušníci policie jsou vyšetřováni stejně jako kterýkoli jiný občan země. Žalovaný tak ohledně možnosti obrátit se na gruzínské státní orgány dospěl k závěru, že v Gruzii existuje účinná policejní ochrana. “K obdobnému závěru ohledně situace v Gruzii dospěl i NSS v usnesení ze dne 31. 5. 2018, č. j. 7 Azs 90/2018 - 44, kde v případě žadatele, který taktéž nevyhledal žádnou pomoc v souvislosti s tvrzenou šikanou od státních orgánů, v bodě [11] konstatoval: „Nadto lze ze zpráv vyčíst mírné zlepšení situace v Gruzii v otázce zachování osobních svobod, v nezávislém soudním procesu, politické pluralitě. Ze zpráv dále plyne, že v zemi funguje i možnost uplatnění práv občana na různých úrovních, vč. odvolání a přezkumu. Je možné se reálně domáhat prověření postupů policie, v zemi má rovněž poměrně silné postavení veřejný ochránce práv.“ Tento závěr potvrzují i další rozhodnutí NSS (srov. usnesení ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 271/2017 - 45, ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Azs 226/2018 - 27, či ze dne 16. 4. 2020, č. j. 5 Azs 239/2019 - 56, rozhodnutí NSS ze dne 1. 9. 2022, č.j. 3 Azs 105/2021, ze dne 9. 11. 2022, č.j. 6 Azs 348/2021-20 a ze dne 18. 10. 2022, č.j. 7 Azs 207/2022-3, ze dne 31. 5. 2023, č.j. 8 Azs 233/2022-61 či ještě nověji rozhodnutí NSS ze dne 1. 2. 2024, č.j. 6 Azs 61/2023). Žalobce měl tedy možnost se v zemi původu obrátit na státní orgány, přičemž této možnosti nevyužil. Soud tedy neshledal, že by z informací sdělených žalobcem v rámci správního řízení plynuly jakékoli objektivní důvody, pro něž by se mohl domnívat, že mu gruzínské státní orgány v jeho případě odmítnou pomoc poskytnout, a pro něž by tedy nebylo možné Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Obavám z takového postupu státních orgánů nenasvědčují ani aktuální zprávy hodnotící situaci v Gruzii obstarané žalovaným. S ohledem na shora uvedené soud nedospěl k závěru, že by žalovaný situaci v zemi původu hodnotil nedostatečně či nesprávně.

29. Pro posouzení je rozhodující, že skutečnost o údajné osobní mstě mohl uvést již v rámci prvního řízení o mezinárodní ochraně. Soud nadto s ohledem na možnost se domoci ochrany v zemi původu uvádí, že ani tato nově uvedená skutečnost by nemohla mít dopad mít negativní dopad do hmotněprávního postavení žalobce a být důvodem udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14 a zákona o azylu. Soud jenom pro úplnost dodává, že žádost žalobce by i v případě posouzení osobní msty byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť Gruzii lze v jeho případě považovat za bezpečnou zemi původu.
30. Ve světle výše uvedených zásad a nastoleného právního režimu soud ve shodě s právním názorem žalovaného uzavírá, že ve věci byly naplněny zákonné podmínky stanovené v ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť žadatel neuvedl a ani žalovaný nezjistil ve vztahu k obecné bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce žádnou novou skutečnost odůvodňující opětovné hodnocení žádosti žalobce, tedy skutečnost, která by vyžadovala

nutnost vydání nového meritorního rozhodnutí v jeho věci. Vzhledem k tomu, že byly ve věci naplněny podmínky stanovené v ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobcem na území ČR byla zcela správně shledána nepřipustnou v souladu s právními předpisy i aktuální judikaturou.

31. Závěrem soud zdůrazňuje, že nikterak nezlehčuje situaci žalobce. Poskytnutí azylu, resp. doplňkové ochrany, je však zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky. Nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky, které jsou upraveny např. v zákoně č. [326/1999 Sb.](#), o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2020, č. j. [6 Azs 52/2020–41](#)).
32. Žalovaný tedy rozhodl správně, přičemž v žádném případě nelze jeho rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné či nesrozumitelné. V odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, jakož i úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.

V. Závěr a náklady řízení

33. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
34. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů
ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních
u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. července 2024

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce

